

צב:

גיד הנשה פרק שביעי חולין

עין משפט
נר מצוה

י א מר פ"ה מלכות
מלכות אסורות כל ד
בת קולין קלט טעמי יוד
קט טעמי ט'
ב (מ"ח) טעם הלכה 6
טעמי טעם טעמי ט'
יח ג מ"ח טעם הל' 1
טעמי טעם טעמי ט'
יט טעם טעמי ט'
כ טעמי טעמי טעמי ט'
כא ו מ"ח טעם הל' 2
טעמי טעם טעמי יכ

אילימא חלבו דשכי' ואת' ומאי שנה דנגיד דשילי פליגי ונחלבו
דשילי מודו וי"ל משום דלא מקרי חלב כיון דאיתו צעמוד
והקרנ דלחמך כפ' בהמה המקשה (לעיל דף ע"ב.) מנה חלב ושמי הכליות
האמורים נאסם מואל מכלל שלי: **ואמר** רבי אצקור אמר רבי
אושעיא ב"ר, הולך לנתיבי דרבי
אלעזר דאי לאו דרבי אלעזר היה
אמינא חלבו דקמי דברייתא היינו
חלבו דגיד דעלמא ולא חלבו דשילי
לכך מייתי דר' אלעזר דהלכו לשיטתם
משמע דאכילה מילתא קאמר בגיד
ונחלבו דבתרייהו דפליגי בהו הלכו
לשיטתם ועוד ליה לרבי אגיד להודיה קאי
אמתני' דגומנו אלעזר למימר
מילתיה אע"ג דלא הוה נמתיתין
כדי מאיר מכל מקום שבעין ר"מ
מר' יהודה אלא להכי אמרה אברייתא
דחלל מילתא דפליגי קאי דנחלבו נמי
הלכו לשיטתם: **ג'בבבו** עם השופ'
פי' הקוג' חלב הגבוה וגיד הגרלה
על השופי גומנו ומשליכו מפני מראית
העין שלא יראה כאוכל גיד: אבל עיקרו
ושרשו של שומן ושל גיד מותרין ולפי
זה לא פליגי דחלבו דגין לרבי מאיר
וגר' יהודה כל מקום שהגיד אסור חלבו
עליו אסור וכל שכן דפרין טפי שפיר
לשמולא דלחמך חלבו מותר לדברי
הקל דהכא אפילו רבי יהודה דמיקל
אסור חלבו אבל הלשן קשה דקאמר
אלא חלבו דגיד והא מופלג פליגי
משמע דלרבי יהודה אפילו נמקום
שהגיד אסור חלבו שרי כמו שאמר
שמואל אלא דרבי מאיר פליגי ולכן
נראה דגומנו אגיד להודיה קאי ולא
אחלבו (ו)למאן דנעי לאוקומי כרייתא
דהגבו וז' אסור כר' יהודה מה שלא
איר' יהודה גומנו אלא אגיד משום
דחלבו תלי כמנהגא היכא דלחמך
לחמך דלחמך (נה דף ק"א.) גבי
חומר' דרבי זירא דשבעה נקיים (ו)אין
נמי נאמר דגומנו דרבי יהודה נמי
קאי אכלבו למאי דנעי למימר דהך
ברייתא כרבי יהודה אבל לר"מ סלקא
דעתן דאסור מלאווייתא מדמתמי
לחמך ולשרש אחריו דקאמר חמך
שמנו מעיקרו ולנסוף מסין כרייתא
כר"מ ומ"מ לא אסור מלאווייתא
לר"מ אלא דשראל קדושים הם אבל
לרבי יהודה שרי לגמרי והא דתנן
נאמנים עליו ועל חלבו היינו נאמנים
חלב ולא חלבו של גיד כיון דלרבי
יהודה שרי לגמרי לא שרי' ציה

רבינו גרשום

שאלן חובטין חכובה
לזכרים. כלומר כשנשיין
משכב זכר אין כותבין
לוין כתובה: ואחר
שאלן שוקלין בשר המת
בסוקלין. כלומר בספק
כלומר דמזכרין בשר המת
כשנשא אבל לא כשהוא
כשנשא. מפני שאין לו קף.
כלומר שאין ירך שלו
עולה כפ' בהמה: והלך
ר' מאיר לשיטתו. כלומר
רבי דסבירא ליה דחלבו
אסור הלך לשיטתו דהוא
אמר טעון שחיטה כבהמה
לשחיטתו: ר' יהודה חלבו
גומנו עם השופי. כלומר
אין צריך לחטט אחריו
אלא תוחבו עם השופי
לעולם: לעולם חלבו
דגיד. כלומר דמותר אגיד
דאמר שמואל לרבי הלכו
דמותו מדין שמואל דלר'
מאיר אסור מדרבנן אבל
מדאורייתא מותר: מא
לאו ר"מ היא. כלומר
מה דאמר דשומנו מותר
דאמר קדושים נהגו בו
אסור ר"מ היא: לא
אסור חלבו אלא קנוקת
אסור חלבו אלא קנוקת
שבו. כלומר גידין דקין
שפתחיהן מן הגיד איך
ואילך שתי בני אכילה
אבל הגיד עצמו שהוא
חשוב כעץ לא חיבה
ההוא: אלא חלב אבר
רחמנא לא חוטין. כלומר
דחלב לחוד וחוטין לחוד
ה'ני ביד לחוד וקנוקת
לחוד ומה דבת רחמנא
לא יאכלו בני ישראל וכו'
אמר רחמנא דאפי' אוכל
הגיד דחשוב כעץ חייב
וכי' קנוקת: וכל נימא
קנוקת ולא גיד אלא
גידן וקנוקת: מפרט
ליה. כלומר מחטט אחריו
וחוהבו יפה: רב אפי'
גאים ליה. כלומר חתוב
מלמעלה ואין מחטט
אחריו.

שאלן כותבין כתובה לזכרים ואחת שאין
שוקלין בשר המת במקולין ואחת שמכבדין
את התורה: ואינו נהוג בעוף: והא קא
חוינן דאית ליה אית ליה ולא עגיל בעי רבי
ירמיה אית ליה ליה עוף ועגיל אית ליה לבהמה
ולא עגיל מאי בתר דודיה אולגין או בתר
מיניה אולגין *תיקו: ונהוג בשליל: אמר
שמואל וחלבו מותר לדברי הכל חלבו דמאי
אילימא דשילי והא מופלג פליגי ביה
ד'דנתני נהוג בשליל וחלבו אסור דברי רבי
מאיר רבי יהודה אומר אינו נהוג בשליל
וחלבו מותר ואמר ר' אלעזר אמר ר' אושעיא
מחלוקת בבן תשעה חי והלך ר"מ לשיטתו
ורבי יהודה לשיטתו ואלא חלבו דגיד הא
מיפלג פליגי בה: **ד'דנתני** גיד הנשה מחטט
אחריו בכל מקום שהוא וחותך שמונו מעיקרו
דברי ר"מ רבי יהודה אומר גומנו עם השופי
לעולם חלבו דגיד ומורה שמואל דלר"מ
מדרבנן אסור דתניא **ב'ושמונו** מותר וישראל
קדושים נהגו בו איסור מאי לאו ר"מ היא
דאמר מותר מן התורה ואסור מדרבנן ממאי
דילמא רבי יהודה הוא אבל לרבי מאיר
מדאורייתא נמי אסור לא ס"ד דתניא **ג'יד**
הנשה מחטט אחריו בכל מקום שהוא ושמונו
מותר מאן שמעת ליה דאית ליה חמיטה
ר"מ וקאמר שמונו מותר אמר רב יצחק בר
שמואל בר מרתא אמר רב לא אסרה תורה
אלא קנוקת שבו עולא אמר ר' עין הוא
והתורה חיבה עליו אמר אביי כוותיה
דעולא מסתברא דאמר רב ששת אמר
רב אסי חוטין שבחלב אסורין ואין חיבין
עליהן אלא חלב אמר רחמנא ולא
חוטין הבא נמי גיד אמר רחמנא ולא
קנוקת גופא אמר רב ששת אמר רב
אסי 'חוטין שבחלב אסורין ואין חיבין
עליהן (ושבכוליה אסורין ואין חיבין
עליהן לובן כוליה רבי ורבי חייא חד
אמר וחד שרי **ג'רבה** מומרט ליה **ג'ר'** ויהנן
מומרט ליה רבי אבי גאים ליה אמר אביי
'כוותיה דרבי אסי מסתברא דאמר רבי אבא

מסורת הש"ס
16 לעיל ט' ע"ד: ומספחא
רפ"ח: 3) ולעיל ע"ד:
ומספחא פ"ח ה"ג: 2) לעיל
18. מספחא ע"ב: 7) ופי'
ח"ס ד"ה אמר אביי ופי'
וקן גורם הל"ה אמר
ה"ה גורם רבא דע שכן
ג"י הערוך ערך מטו.
18) ר"מ: 1) ר"מ: 1) לקמן
19: 1) ופי'ן דל.
10: 10.

גזיון הש"ס

נ"ב ר' יוחנן סברטס ליה.
ע"ל 10 ע"ה ח"ס ד"ה
ט"א:

הנהגות מהר"ב
דרנבורג

א) ר"ה ד"ה לשיטתו ופי'
וגי'ן: כלן הרי"ד ח"ס
מח"ד אלא:

מוכף רש"י

נוהג בשליל. גיד
הנשה וחלבו. על
שילי אסור וס"ד שם.
מעיקרו. אפילו הנבלע
וגרס כשנשיי דשיר טו.
גומנו עם השופי.
כלומר חוטין חייב
לשחיטתו וטעם לא הגבוה
מן השופי. דמאי ליה
ואסור מדרבנן אבל
שרי' של חלבו מותרין
ויהי' וישראל קדושים.
העוסין ס"ד למהו ולעיל
11.

חלב

חלב
נאמנות ולקמן (דף ע"ג): אפרש צ"ע: **עולא** אמר עין הוא והתורה בו'. פלוגתא דיש בגידים כ"ט ופלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
במטיטה להו כפלוגתא דרב ועולא אלא קסבר רב דהא דפליגי תנאי כ"ט בגידין נותן טעם בקנוקתו הוא דפליגי אבל גיד לכ"ע עין הוא
וכי' ודאי סבר כמאן דלחמך דיש בהן כ"ט דלמ"ד אין בגידין כ"ט מה לי גיד ומה לי קנוקת וכן פלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
במטיטה והוא תנא' דפליגי לרבי יהודה ואית ליה דלא אסרה תורה אלא שעל הקף בלבד כל זה יעמיד רב בקנוקתו ועולא סבר דכל
הך פלוגתא בגיד ועלמא ולא בקנוקת דקנוקת שרו לכולי עלמא דגיד אמר רחמנא ולא קנוקת ועולא ודאי סבר כמ"ד אין בגידין
כ"ט מדקאמר עין הוא: **ב'וורתיה** דעולא מסתברא. בשאלות דרב אחאי דפרשת יסלחסי דאע"ג דקאמר מסתברא כעולא אסרינן
קנוקת מדרבנן משמע דלעולא אפילו מדרבנן שרי: **אמר** אביי כוותיה דרבי יסל' מסתברא. משמע דהכי הלכתא לגבי כולא
שרי ואין צריך למוס' אלא מה שח'ן: לכולא ויקנוטרט נמי כתב דמויקל לא הפסיד וכשאלות נמי כפרשת יסלחסי הביאו דברי הממר
ולא דברי האוסר וגרס רבה מחטט ליה ולא גרסינן רבא דל"כ היה הלכה כרבא לגבי אביי ויכלל הספרים כמיז רבה ומיהו כתב בקונטרס
דלובין כולא הלך אמר המממר לשרש אחריו כיון דלא אהמר הלכתא כדאביי והמממר יממר והמוע' לא הפסיד ונחלבו שבשר חופה
אותו משמע מתוך פירוש הקונטרס שפסטי לו שהוא מותר אף על גב שצולבן כולא לא פסק בהדיא שיהא מותר ושמה קוצר דכולא
אית להו דשמואל דלחמך חלב שבשר חופה אותו מותר וצריך ליתן טעם דמ"ש זה מזה דאי דרשינן שעל הכסלים אמר רחמנא ולא
שמתן הכסלים הכא נמי אמר רחמנא שאל הכליות ולא שמתן הכליות ואף על גב דחוטין שבחלב אסורים מדרבנן יש לגזור בהו טפי
בחוטי חלב אטו חלב מלובן כולא יש לסתור מכאן דברי ר"א ממי"ץ שהיה אומר דשומן שעל יותרת הכבד אסור אף לאחר שיטול הקרום
מעליו ומדמינא בתורת הטעם כי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקיימו ממנה וגו' אין לי אלא חלב ממימים שהם כשרים ליקרב
חלב בעלי מומין מנין חלמוד לומר מן הבהמה חלב חולין מנין חלמוד לומר כי כל אוכל חלב אסור ליה נאמר אשר יקיימו ממנה
לומר